17. mai 1944.

K R I G S O V E R S I K T.

Tross den tyske hærs mange strålende seire har feltherren Adolf Hitler opplevet en rekke store skuffelser - han tapte luftslaget over England i 1940, han måtte snu foran Moskva i 1941, da Suez syntes innen rekkevidde i 1942 opplevet han El Alamein, 1943 ble innledet med Stalingrad og nu sist har han hatt den kanskje største skuffelse at året 1944 ikke ble innledet med den tidlige og da formentlig mindre godt forberedte invasjon som hans strategiske disposisjoner åpenbart har vært bygget på. Han svekket sin østfront, "gav opp" vel utbyggete stillinger og verdifulle landområder, "slapp" russerne helt inn på Central-Europa for å stå sterk i vest. Adolf Hitler er dypere skuffet enn de millioner rundt om i det okkuperte Europa som ventet invasjonen i løpet av årets første hundre dager. For jo lenger invasjonen drøyer, jo omhyggeligere forberedelsene er, desto dårligere er utsiktene for virkeliggjørelsen av den tyske ønskedrøm: mislykket invasjon i vest med kompromissfred til følge.

Mens invasjonen ennu lar vente på seg pågår forberedelsene med største intensitet både på den politiske og den militære front. "Festningen" Europa er omringet. Den allierte oppmarsj er på det nærmeste avsluttet og angrep kan nårsomhelst sette inn, nesten hvorsomhelst på den 10 000 km. lange land- og sjøfront. Imens er Churchills forutsigelser gått i oppfyllelse - bombekrigen har antatt dimensjoner som bare for få måneder siden var utenkelig. Mens det i hele 1942 ble sloppet 55 000 tonn bomber over Tyskland og tilgrensende områder og i 1943 150 000 tonn, var bombevekten i april måned alene over 100 000 tonn. I den nevnte måned var de allierte tap ca. 1500 fly (derav 70 % bombefly), mens tyskerne tapte ca. 3000 fly, vesentlig jagere, dvs. omtrent det dobbelte av månedsproduksjonen. Den intensifiserte bombekrig har systematisk vært rettet mot forskjellige mål. Først mot industrien, flyfabrikker, fabrikker for syntetisk bensin og andre nøkkelindustrier, så mot kommunikasjonsknutepunktene og i den siste tid mot ammunisjons- og våpendepoter, troppekonsentrasjoner og motoriserte transporter. Fra å være fortrinsvis rettet mot produksjonsapparatet er således bombeangrepene etterhvert blitt rettet mer og mer mot kommunikasjonsnettet bak de mulige invasjonsområder, men ennu kan det neppe sies at bombingen har antatt den konsentrerte karakter som en må vente umiddelbart forut for en landgang.

I øst er Krims erobring avsluttet og med Sevastopol falt store mengder krigsmateriell i russernes hender, likesom de tysk-rumenske tropper har lidt store tap under forsøket på evakuering. Etter avslutning av operasjonene på Krim er betydelige russiske styrker frigjort for innsats på andre deler av østfronten, og alt tyder på at den røde armé snart står ferdig til å utnytte de fordelaktige strategiske posisjoner som er resultatet av vinterfelttoget. Situasjonen i øst ligger naturlig tilrette for: 1. Framstøt mot sydvest (Romania og Ungarn). 2. Angrep mot vest og nordvest (Polen) fra Lembergavsnittet. 3. Framstøt mot Balticum. Meget taler for at en offensiv mot Polen før eller siden blir hovedoperasjonen, men det er grunn til å anta at både nord- og sørfront i visse faser av sommerfelttoget vil spille en fremtredende rolle, sannsynligvis koordinert med tilsvarende operasjoner fra vestmaktenes side. Fra russisk side blir det antydet at den røde armé under den forestående sommeroffensiv vil ta en rekke nykonstruksjoner i bruk og det kan neppe være tvil om at det blir en både tallmessig og materielt overlegen russisk armé som kommer til å gå til angrep på den særlig av materielle tap svekkede tyske øst-armé (Bare i 1. kvartal i år er 150 000 tyske lastebiler tatt eller ødelagt).

Hva forholdene i sør og vest angår har de mange forskjellige invasjonsmuligheter ofte vært drøftet, og vil være vel kjent. Alt tyder på

at vestmaktenes operasjoner vil omfatte en rekke forskjellige landstigninger, dels for å villede, dels for å binde de tyske reserver så hovedinvasjonen kan foregå under gunstigst mulige forutsetninger. Som sekundære operasjoner kan landstigning på Jylland (ev. kombinert med et bruhode i Sør-Norge) komme på tale for å binde den strategiske reserve i Tyskland, videre invasjon på Biscayakysten, på den franske riviera, i Genuabukten, på Adriakysten, i Grekenland, men alt taler for at hovedoperasjonene før eller siden må komme på Kanalkysten i videste forstand. Bare dette område ligger så nær hovedbasene at angrepet kan gis den fulle tyngde.

Man regner at Vestmaktene disponerer omkr. 4 millioner mann for invasjonen, 2½ i England og 1½ i Middelhavsområdet. Til å møte disse har tyskerne antagelig omkring 2 millioner mann og den meget omtalte Atlanterhavsvoll. Eisenhower, Tedder og Montgomery er sikkert de siste til å undervurdere vanskelighetene ved å bryte gjennom dette festningsbelte. Teoretisk har tyskerne i sitt forsvar av "Festung Europa" fordelen av å operere på de indre linjer. Det er denne fordel de allierte søker å eliminere med sin bombeoffensiv mot det europeiske kommunikasjonsnett og flyoffensiven har etterhvert antatt slike dimensjoner at utsiktene er de beste til å nå dette mål. Men det tar tid. Man må derfor regne med at det ennu kan gå uker før verdenshistoriens største militære oppgjør kommer til full utfoldelse. I denne forbindelse er det ikke avgjørende om invasjonen kommer noen uker før eller senere. Hovedsaken er at de alliertes angrep blir fullt ut koordinert, med maksimal innsats av sjø-, fly- og landstridskrefter i øst, vest og sør. Det er dette konsentriske angrep som skal tvinge "Festung Europa" og dermed nazismen til kapitulasjon, - kanskje hurtigere enn øyeblikkets militære styrkeforhold skulle la formode.

Vestmaktene har i disse dager innledet en stor offensiv på Italiafronten. Det er muligens opptakten til sommerens store begivenheter. Vi innlater oss imidlertid ikke på noen nærmere omtale av operasjonene på denne eller andre fronter. Vi vil i det hele oppfordre våre lesere til å hefte seg noe mindre ved de militære begivenheter og følge begivenhetene på hjemmefronten med desto større oppmerksomhet. Det er der vi kan gjøre vår innsats og i de uker som kommer vil de okkuperte folks kamp på hjemmefronten bli et uhyre viktig, ja, kanskje avgjørende ledd i det store oppgjør.

Finn din plass i kampen for frihet og folkestyre. Følg hjemmefrontledelsens paroler.

vVv

I Estland har tyskerne mobilisert, i Litauen likeså. Nå står Norge for tur. Norske gutter, norske kvinner og menn:

STOPP MOBILISERINGEN!

Den 19. mai og de nærmest følgende dager vil det norske folk gjennom aviser og oppslag få vite at årsklassene 1921-22-23 skal møte til registrering på arbeidskontorene. Påskuddet blir naturligvis "nasjonal arbeidsinnsats". I kunngjøringen vil det bli sagt at innkallingen skjer til jordbruk, skogbruk, bygge- og anleggsvirksomhet. Men enhver nordmann vet hva det betyr: Guttene i 21-23 årsalderen - det beste soldatmaterielet - skal inn i krigen på tyskernes - f i e n d e n s side!

Det må aldri skje. Vi er i krig med Tyskland. Den norske marine og det norske flyvåpen har vært i uavbrutt kamp med Tyskland siden 9. april 1940. Hjemmefronten har ført en bitter kamp siden landhæren måtte kapitulere. Tusenvis av nordmenn har stupt i denne kampen - hver dag føyes nye ofre til.

Her har ingen lov å svikte! Nå har heller ingen lov å la seg berolige av nazistiske dementier eller løfter. Skremt av hjemmefrontsledelsens parole om streik mot AT p.g.a. mobiliseringsfaren, sendte Quisling ut sitt dementi: bare vanlig styrke, 8000 mann, skulle ut. Nå kan enhver bedømme verdien av hans dementi. 3 årsklasser: 80-90 tusen mann - skal ut og tjene fienden.

Husk Riisnæs' brev: 5 årsklasser ble tilbudt fienden.

Husk Quislings stadig gjentatte tilbud til der Führer: 3 divisjoner

Nå har tyskerne funnet tiden inne til å ta imot tilbudene. Overskriftene i dagens aviser taler sitt tydelige sprog om det som kommer.

Både tyskerne og quislingene har lært å kjenne det norske folk såpass godt at de vet at det ikke nytter å gå til åpen mobilisering. Derfor må de kamuflere den som matauk og vedhogst og lignende nasjonalt arbeid. Og ungdommen i skog- og jordbruk og "livsviktige" bedrifter vil kanskje slippe - i første omgang. Skulle noen ha lyst til å la seg berolige av slike påskudd minner vi om den forordning som stod i avisen nylig, om at "yrkesfremmed" arbeidskraft ikke lenger kunne skrives ut til landbruket.

Nei - nå er det alvor! Tyskerne er presset på alle fronter, invasjonen henger over dem som en mare dag og natt. Nå griper de til desperate midler for å styrke sine fronter. De vil sikkert bruke grove trusler. De vil kanskje true med å ta fra oss rasjoneringskortene. La deg ikke narre av det. Det ordner seg. Ingen trofast nordmann skal komme til å sulte.

Gjør din plikt, selvom det skal svi! Det nytter ikke å vike tilbake for tanken på arrestasjon. 20 tusen nordmenn har gått den veien i de siste årene, det er en dagligdags ting. Norge er i krig idag, og krig føres ikke uten offer og voksen manns mot. La deg ikke forlede av at noen skal ha gitt etter. Følg bare din egen samvittighet!

Stopp mobiliseringen! Norges folk, slå ring om vår beste ungdom! Styrk den til å gjøre det som den vet er rett, hjelp den om den kommer i fare. Ta den risiko som skal til for å gi støtte og råd som duger! La ingen bli stående alene og uten hjelp, som ofrer for den felles sak. Hjelp med arbeid og husly, med mat og klær!

Det nytter å gjøre motstand! Vi kvalte ungdomstjenesten, forpurret rikstinget og har gjort Arbeidsinnsatsen til en fiasko. (Fra Stor-Oslo er under 10% av de utkalte reist).

Vi må stå fast. Ingen ting må kunne skremme oss til å bli tyske soldater eller hjelpesoldater. Det er landsforrederi, og den som gjør seg skyldig i det, vil ubønnhørlig bli stillet for krigsrett etterpå.

Parolen er gitt: Ingen møter til registrering, selv ikke de som blir lokket med at de foreløpig skal slippe å bli innkalt til tjeneste.

Snart kommer vår dag! Husk general Ruges siste appell til sine soldater om å holde seg beredt. Hvis du alt befinner deg i en tysk leir har du ingen chanser til å bli med på befrielsen.

Vær tro mot ditt land, din konge og ditt folk. Nekt registreringen - koste hva det koste vil.

vVv

KRIGEN og PAROLENE.

Vi står foran avgjørelsen av krigen. Iår vil alle krefter bli satt inn for å knekke den tyske krigsmakt. Det blir en alvorlig styrkeprøve, men den vil ende med seier. Forutsetningen er bare at alle resurser blir kastet inn, at hver eneste mann gjør sitt yttersto, ved frontene som bak dem.

I denne situasjon har også den norske hjemmefront erklært en skjerpelse av motstanden over hele linjen. Den gjør seg ingen naraktige forestillinger om betydningen av vårt bidrag til den store kamp, men den er klar over at i et slikt oppgjør teller enhver innsats. Det er summen av millionenes arbeid og kamp som skal knekke tyranniet, og ingen kan si nøy-

aktig hvor grensen går for det minstemål av anstrengelser som kreves for å føre seieren hjem. Det eneste vi har å gjøre, hver enkelt av oss, er å oppfylle vår plikt helt ut. Bare da kan vi være sikre. Tyskernes eneste håp og chanse nå er at generalangrepet på "festningen Europa" skal bli en skuffelse og forberede grunnen for en kompromissfred. Det blir det ikke tale om, men i alle tilfeller ville vi i en slik situasjon måtte begynne om igjen ved foten av en lang, tung bakke. Gjør deg ikke medansvarlig for en slik risiko! Sørg for at du ikke blir blant dem som i en slik situasjon må si til seg selv: Det kunne ha lyktes hvis vi ikke hadde vært likegyldige og spart oss da det gjaldt!

Det er ikke bare de væpnede styrker utfallet avhenger av. Vi kan alle gjøre noe, også vi bak den tyske front, ja kanskje ikke minst vi, hvis vi bare er villige til offer og risiko, til å stå sterke og styrke andre. Hvert dagsverk vi berøver tyskerne, teller. Hvert tonn varer vi forholder dem, teller. Hver dags forsinkelse i deres disposisjoner teller. Hver tysker hvis tid og arbeidskraft vi binder, teller. P.g.a. mangel på folk og materiell er i virkeligheten den tyske krigsmaskin anstrengt til bristepunktet. Når stormen setter inn fra øst, vest og syd, skal det ikke så mange prosents svikt til før systemet sprekker. Og husk: systemet er en helhet, alt henger sammen, Wehrmacht, produksjonsapparat og transportlinjer, i Tyskland og i tyskbesatt land. Også vi i Norge kan bidra med våre prosenter. Om det ikke blir så mange, kan nettopp de være de avgjørende, de som markerer grensen mellom seier og nederlag. La oss ikke risikere den skjensel at norsk slapphet gir tyskerne den lille sikkerhetsmargin som skal til for at de klarer seg i 1944 også. Og glem aldri: hver håndsrekning til tyskerne betyr økte ofre for våre landsmenn og våre allierte der den militære avgjørelse faller.

Denne situasjon setter også PAROLENE i en annen stilling enn før. De er viktigere enn noensinne, og må følges av enhver som vil kalle seg norsk og gjøre seg fortjent til seieren og friheten. Den som svikter, er desertør. Uten disiplin og full lojalitet kan vi ikke føre noen effektiv samlet kamp. Parolene skal gi oss midler til det. Direktivene utgår fra en ansvarlig, representativ sentralledelse. De autoritative paroler blir offentliggjort gjennom kringkastingen fra London, foruten at de naturligvis blir spredt direkte her hjemme.

Parolene er ikke lenger noe en bare bør ta hensyn til. De må respekteres og følges. Vi er i krig, vi er inne i krigens avgjørende fase, og parolene er ordre for oss på hjemmefronten. Det er plikt å følge dem, som det er soldatens plikt å lystre ordre. Nå, i avgjørelsens år, må vi for alvor ta vår tørn, slik norske sjøfolk, flyvere og soldater har tatt og tar sin hver dag der ute, med livet som innsats.

Det er ingen unnskyldning at du "ikke har hørt om parolen". Parolene når fram til alle som i det hele tatt gidder lytte etter dem. Og skulle du komme i situasjoner som det ikke foreligger noen spesiell parole for, så følg den standardparole enhver nordmanns egen forstand og samvittighet gir. Prinsippet er enkelt nok: Det gjelder å skade, sinke og hemme de tyske krigsbestrebelser, direkte og indirekte, så meget som mulig. Gjør ikke noe overilet og desperat, men trenor, saboter, go slow! Og er det nødvendig, så ta heller risken på å bli satt inn enn å hjelpe tyskerne - til å drepe dine landsmenn og allierte ved invasjonskystene.

Og en ting til: Parolene er i kraft til de uttrykkelig blir endret eller tilbakekalt. Det er ingen unnskyldning for å sluntre unna at parolen er blitt noen uker gammel og ikke er gjentatt. Det skulle ikke være nødvendig for voksne mennesker å hamre inn de samme tingene annenhver dag. De viktigste spesielle paroler for øyeblikket er:

1) Total boykott av AT og Kvinnelig AT.

2) Total boykott av "den nasjonale arbeidsinnsats" (arbeidsmobiliseringen).

3) Total boykott av borgervakt o.l. tiltak.

Ingen må møte opp ved innkallelse fra disse institusjoner, hverken til innregistrering, lægeundersøkelse, utskrivning, transport e.l. GJØR PAROLENE KJENT! FØLG DEM SELV OG FÅ ALLE ANDRE I DIN KRETS TIL Å GJØRE DET SAMME! SAMLET VIL FRONTEN HOLDE, MED SMÅ OFRE. SPLITTET ER DEN DØMT!

vVv

Norsk-russisk overenskomst.

Norge og Sovjetsamveldet har i disse dager etter initiativ av den norske regjering inngått en overenskomst av lignende art som dem som forlengst er sluttet med England og USA. Avtalene trekker opp klare linjer for samarbeidet med de allierte tropper under den forestående befrielse av Norge og sikrer landets suverenitet og integritet. Norske myndigheter skal overta civiladministrasjonen straks den militære situasjon gjør dette mulig. Noen forhandlinger om okkupasjon er ikke ført. Avtalen følger samme linjer som den nettopp inngåtte overenskomst mellom Sovjetsamveldet og Tsjekkoslovakiet som kom istand på tsjekkoslovakisk initiativ.

Quisling-pressen og den tyske propaganda forsøker krampaktig å slå politisk mynt på denne avtale. Det gjeller å skape et påskudd til å mobilisere norske gutter til tysk militærtjeneste. Vi kjenner den tyske propagandametode altfor godt nu til å la oss føre bak lyset av avisenes kjempeoverskrifter. Forfalskningen er for grov. Løgnen for iøynefallende

vVv

Hjemmefrontens krigsinnsats.

Det agiteres i dag voldsomt for at vi skal gå over til sabotasjelinjen, og Danmark stilles opp som det store eksempel. Vi underkjenner på ingen måte den danske innsats, tvertom; men når man nå med Danmark som bakgrunn bevisst søker å nedvurdere det som er gjort og gjøres her hjemme, da er det grunn til å si fra; for en slik nedvurdering er farlig, farlig for vårt lands omdømme blant våre allierte og farlig for hjemmefrontens fortsatte kamp. Vi kan ikke vente at de hundretusener vi appellerer til, skal sette sin frihet i fare, når de støtt og stadig blir tutet ørene fulle med at denne kamp er betydningsløs.

Det er for det første uriktig når en taler om den passive motstand i Norge. De som sier det, har bare et utvendig kjennskap til de faktorer som avgjør en krig. "Denne krig vinnes av folkeopinionen", sa nylig Montgomery i en tale til engelske arbeidere. Dette gir i hvert fall en del av sannheten, og i denne kamp har Norge gjort en større innsats enn kanskje noe annet okkupert land.

I en tid da det så ut som tyskernes seiersløp ikke kunne stanses, slo vi fast så tydelig at hele verden la merke til, hvor vi stod i denne kampen. Vår demokratiske tradisjon hadde lært oss hvordan en slik kamp skulle kjempes. Vi er det eneste okkuperte land som har klart å organisere folkeavstemninger mot tyskerne og deres redskaper i nazifiseringen; for kirkens åpne unnsigelse av den quislingstyrte stat, lærernes og de andre yrkers skriftlige utmelding av sambandene var virkelige folkeavstemninger. Det samme gjaldt foreldrenes samlede motstand mot ungdomstjenesten. Hele verden fikk vite at i Norge stemte mer enn 90 % av befolkningen mot den tyske nazifisering, trass i alle trusler og straffeåtgjerder.

Dette var en krigsinnsats av første rang. Med denne avlivet vi myten om det nye Europa som i fellesskap gikk inn for nyordningen. Før denne tid var det tvil til stede, tvil i de nøytrale land, tvil hos våre allierte, tvil blant tyskerne og tvil i de okkuperte folk selv. Det hell vi hadde, gav alle Europas undertrykte folk nytt mot og ble utgangspunktet for liknende aksjoner; men i intet annet land har den illegale ledelse ført fram aksjonene med så stor teknisk dyktighet og med en så samlet folkeopinion i ryggen.

Det er også en feil å tro at hjemmefronten i dag er så mye svakere enn før. Den som er med i arbeidet, vil vite at viljen til motstand og til å bære de offer motstanden fører med seg, i virkeligheten er større enn for to år siden. Forholdene har imidlertid gjort at vår kamp er vanskeligere enn dengang, og vi har ikke hatt de dramatiske storhendinger som i sin tid samlet verdens oppmerksomhet. Vi har kanskje heller ikke slått det som skjer så stort opp. I vår indre propaganda har vi tvert om beskjeftiget oss mest med svakhetene i hjemmefronten. Vi har hørt mye om dem som motstandsløst møtte til arbeidsinnsats, derimot svært lite om den gjennomførte sabotasje, som gjorde at arbeidsinnsatsen som helhet ble en fjasko. Vi nevner sjelden den stille sabotasje ved alle bedrifter som direkte eller indirekte arbeider for tyskerne. Vi kan ikke skrive eller tale om den innsats som er gjort på alle områder av det illegale arbeid, av de tusener av nordmenn som i det siste året er fengslet eller har måttet rømme landet. De færreste er oppmerksom på at prester og lærere lever et liv i stadig kamp og holder sin front trass i mest daglige fengslinger forvisninger og avsettelser.

Hvor det gjelder den militære motstand, står vi i stram givakt, og enhver som har kjennskap til vår front, vet hva dette har kostet og stadig koster. Vi er villige til å sette inn det vi kan, når den militære overledelse gir signalet. Men det er bare i tyskernes interesse om denne beredskap skulle bli avdekt på et for tidlig stadium. Både i Frankrike og nå sist i Danmark har derfor tyskerne sendt ut falske flyveblad, der de oppfordret til partisankrig, og den allierte overkommando har gjentagne ganger advart mot slike provokasjoner. Vi må selvsagt også være på vakt. Når signalet kommer, vil det skje i slike former at vi ikke vil være i tvil.

Dette betyr ikke at vi skal slå oss til ro med det som blir gjort. I de måneder som ligger foran oss vil det kreves en langt større innsats av alle nordmenn enn den som tidligere er krevd. I dag gjelder det kampen mot AT og tvangsmobiliseringen av årsklassene 1921, 1922 og 1923. Vi krever at vår ungdom står fast og slår ring om parolene om nekting. Vi krever aktiv støtte av alle foreldre. Dette er det vi har rett til å vente av hver norsk mann og kvinne.

vVv

"Folkeavstemning". Det forlyder at NS har planer om å arrangere en "folkeavstemning" mot kommunismen, muligens i den form at hird og andre "tillitsmenn" går fra hus til hus og forlanger - kanskje under trusler - en uttalelse for eller mot kommunismen. Det er en selvfølge at slike og lignende krav blir blankt avvist.

vVv

Gestapo og pressen.

Gestapo og deres hjelpere har etterhånden tatt mer raffinerte metoder i bruk i sin kamp mot hjemmefronten. Det lar seg ikke nekte at det i de siste måneder er lykkes fienden å tilføye hjemmefronten harde slag. Desto viktigere er det å være klar over de metoder som nu anvendes i kampen. Et av gestapos viktigste kampmidler idag er infiltreringen av de hemmelige organisasjoner. I særlig utstrakt grad kommer dette middel til anvendelse i pressen. Gestapos hjelpere - det kan være NS-folk, folk som har sittet i fengsel og på en eller annen måte er presset inn i deres tjeneste, eller amoralske individer har latt seg kjøpe - søkes smuglet inn i avisene og deres distribusjonsapparater. Felles for alle disse hjelpere er at de spiller rollen som gode "jøssinger". Eller Gestapo starter selv "illegale" aviser og søker ved mellommenn å knytte gode nordmenn til redaksjon og distribusjon, for så gjennom slike foretagender å etablere forbindelser med og komme andre aviser inn på livet. Hederlige og velmenende nordmenn kan på den måten uten selv å være oppmerksom på det utnyttes som redskaper for nazistene. De forbindelser som etterhvert

etableres gir Gestapo anledning til å uskadeliggjøre organisasjonene ved massearrestasjoner når de finner tiden inne.

Men ikke mindre viktig for Gestapo er den anledning deres provokasjonsaviser gir dem til å spre falske paroler og propaganda i den hensikt å skape splid på hjemmefronten, få denne delt opp i innbyrdes uenige fraksjoner, undergrave tilliten til vår hjemmefrontsledelse og så mistillit til vår regjering i London. Ingen må la seg føre bak lyset av disse provokasjonsaviser.

Det er også enkelte, angivelig norske, aviser som i den siste tid ved å hevde særmeninger som bare deles av en liten fraksjon av det norske folk, har bidradd til å støtte Gestapos underjordiske agitasjon. Nu da vi står umiddelbart foran det store oppgjør er tiden ikke inne til å diskutere metoder og midler i hjemmefrontens kamp eller til å hevde særstand punkt av noensomhelst art. Idag plikter alle som kjemper for frihet og folkestyre loyalt å stå samlet om å slutte opp om regjeringen og hjemmefrontens ledelse. Ethvert forsøk på å så mistillit og skape splid nu like før den avgjørende kamp, er en direkte støtte til fienden. Det er e selvfølge at ingen norsk avis vil gi plass for en slik agitasjon.

Vær på vakt mot provokasjonsaviser. La deg ikke føre bak lyset av den falske agitasjon!

vVv

En "Fylkesmann" skriver til sin "Fører".

Tønsberg, den 29.4.4

Herr Ministerpresident Quisling.

Jeg håper ikke hr. Ministerpresidenten finner det anmassende at je tillater meg å berøre et felt jeg egentlig ikke har noe med, nemlig prestene. Det er jo alminnelig kjent og helt klart at prestene i dag representerer de værste motstandere av nyordningen. De opptrer som rene agitatorer og arbeider endog sammen med kommunister og andre antireligiøse elementer. Deres opptreden er så klanderverdig for ikke å si opprørende som vel mulig.

Denne fullstendige sinnsvake opptreden skjer stadig i ly av at der hverken fra partiet eller tyskernes side blir grepet inn. De oppnår derfor samtidig billige laurbær i trygg forvissning om at de intet risikere Samtidig lever de bedre enn noensinne da menighetene i agitasjonsøyemed underholder de kombinerte prester og agitatorer særlig rikelig.

Jeg kan i den forbindelse nevne at jeg i Trondheim arresterte en prest og holdt ham i arrest i et par ukers tid. Han hadde 12 barn, inge formue og hadde ikke mottatt gasje på 1½ år. Ikke desto mindre fortalte hans kone meg at de aldri hadde levet så godt og rikelig som nu.

Etter min mening burde man nu benytte den anledning som prestenes embedsnedleggelse gir til å oppheve en mengde presteembeder ved å slå sa men nabodistrikter. Såvidt jeg vet er det ca. 600 preste-embeter i landet. Disse måtte kunne innskrenkes til omtrent det halve. Når vi komme i normale forhold vil en prest ved hjelp av bil kunne betjene meget stør områder enn de nuværende prestegjeld og det er ikke absolutt nødvendig a der prekes hver evige søndag i alle kirker.

Ved å nedlegge disse prestembeter vil man oppnå:

1. Svære innsparinger for statskassen til gasjer.
2. At en rekke prestegårder blir ledige og kan overlates til jordbrukskyndige frontkjempere. Disse er levet meget og her er en god anledning til å begynne å innfri disse løfter. Dette regner jeg for uhyre vi tig.
3. Å gi de klandreverdige prester et utmerket svar.

Heil og Sæl
Chr. Lange.
fg.

I programmet heter det så vakkert at det skal "vernes om de krist

verdier", men "-- det er ikke absolutt nødvendig at der prekes hver evige søndag i alle kirker", skriver "fylkesmannen". Slik er NS - en "bevegelse" som bygger på løgn og humbug.

vVv

Den tyske statsgjeld øket 1. krigsår med gjennomsnittlig 2,42 milliarder Mk. i måneden. I 2. krigsår var det tilsvarende beløp 3,75 milliarder i måneden, i 3. krigsår 4,66 milliarder og i 4. krigsår 5,27 milliarder Mk i måneden. I de første måneder av 5. krigsår har gjeldsøkningen ligget 1/3 - ½ over tilsvarende måneder året forut. Det er ikke å unders over at tegnene på sviktende tillit til markens fremtidige verdi blir stadig mer åpenbare i Tyskland.

UNDER HAKEKORSET.

Holland og Belgia. Den tyske utskrivning av hollendere og belgiere til arbeid i tysk industri etc. blir sabotert i meget stor utstrekning. Store befolkningsgrupper har organisert en omflytning og en metode til skjult opphold for alle som vil nekte å delta i det tyske slavearbeid. De utskrevne blir straks hjulpet med nytt bosted, penger og levnedsmidler så de ikke kan finnes av det nidkjære Gestapo. Alle de folk som på denne måte lever skjult kan bare gjøre dette ved hjelp av den patriotiske befolkning som selv er sterkt ribbet for alt. Nøytrale observatører forteller at den alminnelige borger virker uthungret og avkreftet, mens de nazistiske organisasjonenes tilhengere ser meget godt ut, sikkert fordi de følger de gjengse tyske og nazistiske regler for svartebørs, tyveri og ran, eller beslagleggelse og rekvisisjon som de selv ynder å kalle det.

Disse to små folk ved Kanalen, som begge ble valset ned av den tyske krigsmaskin omtrent samtidig med vårt eget, fortjener den største aktelse for den innbitte holdning de har vist, og bør for oss stå som lysende eksempler på sabotasje av arbeidstjeneste, nasjonal arbeidsinnsats og lign.

Estland. Omkr. 120 av de mest kjente estniske kulturpersonligheter, blant dem en rekke professorer ved universitetet i Dorpat, er arrestert.

Frankrike. Alle franske jernbaner er stillet under tysk militær kontroll. I visse områder er all passasjerbefordring forbudt, forøvrig kreves tillatelse av tysk militærmyndighet for å reise. Ferdslen på landeveiene er også under skjærpet bevoktning. - Disse sikringstiltak er dels diktert av invasjonsfaren, dels for å motarbeide de stadig farligere sabotasjehandlinger mot jernbanene. Andre motiver for disse oppsiktsvekkende foranstaltninger er behovet for rullende materiell og ønsket om å forebygge den truende masseflukt fra stasjoner og jernbaner, både av personell og jernbanearbeidere. Blant de siste hersker panikk p.g.a. de allierte bombeangrep mot kommunikasjonsknutepunktene. - I Paris har tyskerne tatt 1700 gisler.

Danmark. Gestapo har foretatt en rekke razziaer i danske trykkerier og hos bokhandlere i Kjøbenhavn for å komme de hemmelige aviser tillivs. En rekke personer ble arrestert.

De danske nazister herjer uhemmet i Kjøbenhavn. De arresterer og foretar husundersøkelser, kaster bomber og oppfører seg som de lyster.

I forbindelse med den siste tids mordaffærer i Kjøbenhavn har det danske politi arrestert en tidl. politimann som nu er ansatt hos Gestapo. Det er konstatert at han har myrdet 3 kjente menn.

Den danske nazileder Fritz Clausen er avsatt. Ledere og underledere som har sverget ham troskapsed er blitt løst fra denne.

Tyskerne lager en ny befestningslinje tvers over Jylland. Skanderborg og Silkeborg utbygges til "pinnsvin"stillinger.

vVv

Skipsfartsminister Arne Sunde har nettopp i et intervju med Reuter presisert norsk skipsfarts krav for etterkrigstiden slik: De land som har bygget opp sin handelsflåte i løpet av krigen, bør ikke fortrenge dem som har

lidt større tap i den felles krigsanstrengelse uten å ha hatt den samme anledning til å få tapene erstattet. Den norske regjering går ut fra at ingen allierte makter direkte eller indirekte vil hindre norske redere som hadde innarbeidede linjer i å gjenoppta full førkrigsvirksomhet på de linjer som er blitt helt eller delvis brutt under krigen. Målet bør være at de forenete nasjoners handelsflåter får den størrelse de hadde før krigen. Skipsfartsministeren gjør seg til talsmann for privat initiativ og fri konkurranse i internasjonal skipsfart etter krigen. "Innblandingspolitikk fra statens side vil lett føre til internasjonal friksjon og uvilje eller til og med økonomisk krig". Men internasjonalt samarbeid er uunnværlig for å sikre en ordnet "demobilisering" etter krigen. M.h.t. flåtens gjenoppbygging mente skipsfartsministeren at de norske redere etter krigen vil foretrekke å bygge spesialskip av høy kvalitet fremfor å kjøpe brukte skip.

vVv

ET NYTT SKUMMELT ANSLAG mot det norske folk forberedes av sosialdepartementet og statspolitiet.

De legitimasjonskort som vi hittil har hatt, er ikke lenger tilstrekkelig; de skal ombyttes med mer "tidsmessige" papirer. Samtidig med ombyttingen skal det nemlig foretas en "arbeidsmessig registrering" av samtlige nordmenn over 15 år, og de nye legitimasjonskortene skal også gjelde som arbeidsbok.

Hensikten er åpenbar. Motstanden mot registreringen av arbeidskraften i Norge har vært så pass effektiv at okkupasjonsmaktene ikke er fornøyd. Nå skal et nytt forsøk gjøres - under dekke av politimessige grunner.

Men det norske folk vet nå av dyrekjøpt erfaring hva "arbeidsmessig" registrering betyr, og feilen fra arbeidsmobiliseringen våren 1943 vil ikke bli gjort om igjen. Alle forberedelser er truffet til å møte dette nye forsøk på å slavebinde det norske folk.

vVv

Grosserer Edw. Olsen, Lakkegt. 3, bolig Munkedamsv. 79 oppg. 1, er notorisk angiver. Olsen er svensk av fødsel, men har norsk statsborgerskap. Han har vært straffet flere ganger, for tyveri, vold, spritsmugling og rasjoneringssvindel. Under nyordningen er han blitt medlem av Norges Lærstyre og har nu kjøpt Steplagården i Storgaten (beslaglagt jøde-eiendom) for over 1 million kroner.

vVv

Tyskland idag. Tyskerne går hverandre innbyrdes på nervene allesammen nå, meldes det oss fra Tyskland. Og det er evakueringens skyld. De utbombete fra storbyene blir plasert på landet, hvor de stuves sammen på bondegårdene uten vann og elektrisk lys. Petroleum får bøndene litt av, men ikke så meget at de kan eller vil overlate noe til andre. I vinter satt de innkvarterte mange steder i komplett mørke fra kl. 4 om ettermiddagen. Det eneste disse sysselløse mennesker har felles er at de har mistet alt. Det blir meget snart et skjevt forhold mellom bøndene og bybefolkningen. De førstnevnte har ikke plikt til å selge gårdens produkter til de tvangsinnkvarterte og benytter seg av det, med den følge at de evakuerte ofte må gå kilometervis for å få kjøpt en potet. Resultatet er at de utbombete foretrekker alt, fremfor å være evakuerte. De flytter tilbake til sine hjemsteder og bor i jordhytter, kjellere eller grushauger, hvor de ihvertfall kan være for seg selv. Dette er forklaringen på at det bor over en million mennesker i Hamburg igjen.

Hva Berlin angår er 85 % av byen i ruiner. Istedetfor gater går nå stier som er opptråkket i grusen gjennom byen. Det tar timer å komme fra det ene kvartal til det andre - man må klatre gjennom ruiner og over meterhøye hauger av grus. Og overalt vrimler det av rotter, - rotter, ROTTER - - -

vVv

MULDVARPENE.

Den norske front er blitt til under stadig kamp mot kompromismakere og deres følge av svake og unnfallende. Deres slagord er: Det nytter ikke. Alt den 9. april stakk de hodene fram. Det nytter ikke å gjøre motstand, sa de. Etter Åndalsnes og Narvik triumferte de. Ser dere nå at vi fikk rett. Det var dem som ville at vi skulle gjenke oss sommeren 1940. Vi skulle bare avsette konge og regjering, så ville nok Hitler se i nåde til oss og gi oss en pen plass i det nye Europa. Det var også dem som bar seg verst over engelskmennenes udyktighet og som skrøt mest av tyskernes organisasjonsevne og effektivitet.

Da siden NS kom til makten, pep de fra alle kroker. Vi kan ikke risikere vårt levebrød, vi kan ikke sette kone og barn på bar bakke. Vi må avfinne oss med de nye menn så godt vi kan.

De ble noe mer tilbakeholdende ettersom tiden gikk og det kom klart fram at de var i mindretall. De satt bare i hver sitt hull og pep ut sin tvil og motløshet. Men i dag har de fått sin selvtillit tilbake. De rotter seg sammen og organiserer motløsheten. Slagordet er fremdeles: Det nytter ikke. Nå, i kampens siste fase, er det ingen grunn til å ofre våre beste menn eller våre økonomiske verdier, sier de. Seieren er likevel sikker. Nå skal vi bare sitte ganske stille og vente, mens våre allierte gjør arbeidet.

Men disse muldvarpene bruker også andre midler for å undergrave hjemmefronten. De prøver på alle måter å svekke parolenes autoritet. Enten kommer parolen for sent eller den er galt formet, eller - og det er det mest alminnelige - "muldvarpene" går rundt og forkynner at parolen aldri vil bli fulgt. De som lar seg lure med, vil bli utsatt for de verste repressalier, kanskje skytning, og de vil måtte ta støyten alene. Ofte trekker de omkring med en hel liste av navn på personer som alt har gitt seg. Ved denne framgangsmåten har de i flere tilfeller greidd å skape forvirring i fronten.

I den senere tid har de dessuten søkt å mistenkeliggjøre parolenes opphav. Det er dem som utsprer historien om parolene fra London. Der sitter den norske regjering trygt og godt og unnser seg ikke for å utsette folk herhjemme for de største farer, sier de. Hver mann som er med i hjemmefronten vet at denne historien er løgn. London radio har aldri meddelt noen parole som ikke er utarbeidd av hjemmefrontens ledere i Norge.

Men muldvarpene mener også å ha funnet et middel til å ramme den som står bak parolene herhjemme. Hvilken fullmakt har disse menn, spør de, til å foreskrive oss hva vi skal gjøre eller ikke gjøre? Hvem har valgt dem? Har de ikke bare tiltatt seg en myndighet som de ingen rett har til? Er ikke dette et brudd på demokratiet, en ny form for nazisme? Er det ikke fare for at denne lille klikken vil opprette et diktatur etter krigen? Og muldvarpene stikker hodene sammen og hvisker og tisker og prøver å gjette seg fram til navn og personer. Har du hørt hvem som er med i sammensvergelsen? Slik går snakket, og - Gestapo arbeider.

vVv

QUISLINGS MÅL.

Forrederen har avgitt en erklæring som klart og utvetydig tilkjennegir de mål han og hans lille forrederklikk strever for å realisere ved tysk hjel:

1. De norske kvinner og menn som forblir trofast mot fedrelandet, kongen og den lovlige regjering - dvs. 98% av det norske folk - straffes for k r i g s f o r r e d e r i !

2. Alle Norges materielle resurser og alt det menneskemateriale (det er hans eget uttrykk!) som står til rådighet skal settes inn i kampen på Tysklands side - på overfallsmannens side - i Hitlers kamp mot Norge og dets allierte.

Dette er bakgrunnen for den løgnpropaganda som på tysk kommando i dag fyller quislingpressen.

Dette er QUISLINGS mål.

VÅR KAMP - VÅRE MÅL.

Den norske hjemmefronts ledelse har utstedt følgende proklamasjon:

Etterhvert som krigens slutt rykker nærmere, melder behovet seg for en nøyere formulering av de mål vi kjemper for. Her er ikke tiden og stedet til å behandle det store internasjonale oppgjør, spørsmålet om behandlingen av angriperstaten og krigsforbryterne, om grenser, om erstatninger osv. Det vi ønsker å klargjøre er de særlige norske forhold som vi alene har ansvar for og herredømme over. Heller ikke på det område er det naturligvis ennå mulig å gå i detalj. Etter vår grunnlov er det folket selv som skal stikke ut den fremtidige politiske kurs, etter fritt ordskifte gjennom alminnelige valg så snart etter våpenstillstanden som det er teknisk mulig. Men visse hovedpunkter kan stilles opp, som en utkrystallisasjon av de ønsker, håp og krav som alle gode nordmenn er nådd fram til i kampårene og læretiden siden 1940:

1. Et fritt uavhengig Norge.
2. Øyeblikkelig og full gjenopprettelse av demokratiet, ytringsfrihet, rettssikkerhet, frie valg.
3. Opphevelse av alle politiske lover, forordninger og andre bestemmelser som er utferdiget etter tysk ordre eller i tysk interesse. Administrative avgjørelser, dommer, utnevnelser o.l. som skyldes tyske eller NS-myndigheter, prøves på helt fritt grunnlag av lovlige norske organer.
4. Øyeblikkelig løslatelse av alle politiske fanger og gjeninnsettelse av offentlige tjenestemenn som er fjernet fra sine stillinger av okkupasjonsmakten eller på foranledning av den eller NS. Oppreisning og erstatning i den utstrekning det er mulig for dem som er blitt særskilt skadelidende som følge av inngrep fra okkupasjonsmaktens eller NS' side.
5. NS-medlemmer og andre som har skadet norske interesser eller skaffet seg uberettiget vinning under samarbeidet med okkupasjonsmakten, straffes etter rettergang i betryggende former. Uberettiget krigsgevinst inndras til fordel for statskassen.
6. En målbevisst, vidsynt politikk med sikte på: a) å trygge vår frihet, folkestyret og de demokratiske rettigheter, b) å gjenreise landets økonomi og produksjonskraft, snarest mulig sikre de nødvendige tilførsler utenfra og legge forholdene til rette for full utnyttelse av våre naturrikdommer og arbeidskraft, c) å fremme solidariteten mellom klasser og befolkningsgrupper, d) å medvirke aktivt i det mellomfolkelige arbeid for å bygge opp en internasjonal rettsorden, fremme varebyttet landene imellom og skape grunnlaget for en varig og rettferdig fred.

Men skal vi nå disse mål - og helst så snart som mulig, før skadevirkningene blir enda større - må hver mann også på hjemmefronten gjøre sin plikt. Det skylder vi oss selv. Det skylder vi våre landsmenn ute. Det skylder vi våre allierte. Og det skylder vi landets fremtid; enhver innsats vil bli husket, ingen svikt vil bli glemt.

Kampen er <u>én</u>, her hjemme som ved frontene. Hver enkelt er en soldat, sivil eller i uniform. <u>Vi er i krig</u>. Det må vi aldri glemme. Tusener i væpnede styrker gir hver dag sine liv for frihet og rettferd. Det er en maning til oss, om å ta <u>vår</u> risk, yte <u>vårt</u> offer.

Kampen er nå gått inn i sin siste, avgjørende fase. Mer enn noensinne gjelder det å stå fast og holde ut. Enhver svikt nå er skadeligere enn noen gang før. Nå vil alt bli kastet i vektskålen for å oppnå avgjørelsen.

Den norske hjemmefront, som vi så ofte med rette har vært stolte av gjennom fire lange, tunge år, vil også klare den siste belastningsprøve. Mer enn noensinne gjelder det å følge parolene, både de spesielle og den nasjonale samvittighets standardparole. Vi skal ikke gå til uoverlagte handlinger. Vi skal ikke slå inn på noen desperasjonspolitikk. Men det er hver enkelts sak å være på vakt og stadig spørre seg selv, i det daglige liv, i sitt arbeid og i all annen virksomhet: med hva tjener jeg tyskernes interesser, og med hva kan jeg skade dem? I regelen er det ikke vanskelig å skjelne.

Det skulle heller ikke være vanskelig å velge sin vei.

17. MAI 1944.

Igjen en 17. mai med nakne flaggstenger, med døde gater, med lukkede miner. En nasjonaldag i taus tross.

Allikevel har den 17. mai aldri betydd så meget for oss som nå. Tidligere kunne den bli en litt overfladisk festdag, med taler, sang og musikk, med fargeglade tog og 3 ganger 3 hurra - men for mange uten dypere innhold. Vi hadde glemt en hel del av det dagen betydde, det den skulle minne oss om. Friheten var blitt en selvfølge for oss, den nasjonale uavhengighet noe vi tok for gitt.

De siste årene har brent det inn i oss så vi aldri glemmer det hva den 17. mai betyr. Det er mindre musikk og færre taler, men flere tanker og dypere følelser. Friheten er igjen blitt en levende realitet - nettopp nå når de har tatt den fra oss. Når vi får den igjen, vet vi hva den er verdt, hva den koster. Tusener av landsmenn har betalt dens pris, i fengslene, i torturkamrene og foran eksekusjonspelotongene, til sjøs, i luften og ved frontene. De har lært oss at "hvis et folk vil leve, må noen kunne dø". Når vi neste gang - i året som kommer! - feirer en fri 17. mai, skal vi minnes det. Jubelen skal bruse, flaggene skal vaie i vinden - men vi skal også huske stemningen fra disse årene. Den skal ikke bare løfte oss til fest og befriende glede, den skal mane oss til innsats, gjennom nye år og nye slektledd for det harde, strie, vidunderlige landet vi har fått - NORGE.

LEVE FRIHETEN og FOLKESTYRET !